Р Е Ш Е Н И Е
№ 2746

гр. София, 25.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 8 състав,** в публично заседание на 25.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова, като разгледа дело номер **11876** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 184, ал.4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 31989 от 05.12.2013 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 53 – 06 - 6471 от 22.10.2013 г. по описа на ТД на НАП – С., подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя А. Н. А. срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 0212725 от 23.07.2013 г., издадена от заместник директора на ТД на НАП С..

Жалбоподателят сочи, че заповедта е издадена при наличието на съществени нарушения на съдопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби, при несъответствие с целта на закона, поради което е незаконосъобразна и необоснована. Излагат се доводи, че с издаването на оспорената заповед не е постигната целта на закона, тъй като твърдяното в АУАН нарушение е извършено на 0202.2013 г., а 9 месеца по – късно е връчена ПАМ. Допълнително се твърди, че описаните в заповедта фактически основания не отговарят на действителните, както и че на дружеството е връчено наказателно постановление (НП) № 0212725 от 23.07.2013 г., издадено във връзка с АУАН № 0212725 от 25.04. 2013 г., а не посоченото в заповедта НП № 0212673 от 23.07.2013 г. Не на последно място жалбоподателят сочи, че в ПАМ не е посочен срокът й. В хода на съдебното производството редовно призован се представлява от адв. Г., която поддържа жалбата

и предлага да се отмени оспорената заповед. Претендира сторените съдебно – деловодни разноски.
Ответникът – заместник директорът на ТД на НАП С., редовно призован се представлява от юрк. Н., който оспорва жалбата, предлага да не се уважава и претендира юрисконсултско възнаграждение.
Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:
Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение с бланков номер 0212725 от 25.04.2013 г., издаден от С. И. Г. на длъжност старши инспектор по приходите, отдел „Оперативни проверки" при ТД на НАП [населено място], с който е установено, че жалбоподателят [фирма] на 02.02.2013 г. в 22,50 часа при извършена проверка в търговски обект по смисъла на чл.2, ал.1 от Наредба № Н – 18 от 13.12.2006 г. на МФ – Най – клуб, находящ се в [населено място], [улица], е установено, че за заплатени 2 бр. такси за вход от проверяващия екип, единичната стойност, на която е 5,00 лева не е издадена фискална касова бележка от наличното и работещо в обекта фискално устройство модел „Д. FP – 60 KL" с инд. № DT351373, нито са представени билети за вход. След легитимация от страна на проверяващите е предоставен билет с номинална стойност от 10,00 лева. В обекта липсва кочан с билети с номинална стойност от 5,00 лева (със стойността на таксата). Плащането на таксите за вход е извършено в брой от Ж. С. С. – Г. в ТД на НАП – Б.. Проверката е документирана с П. сер. АА № 0087621 от 02.02.2013 г., подписан без възражения от присъствалото на проверката лице на длъжност управител.
АУАН е връчен на Г. Й. Б., пълномощник на дружеството, на 04.07.2013. На 23.07.2013 г. ответникът по делото е издал НП № 0212725, с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция" в размер на 500 лева на основание чл. 185, ал.1 от ЗДДС за извършено нарушение на чл. 25, ал.3 от Наредба № Н – 18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажбите в търговските обекти чрез фискални устройства, издадена от МФ във връзка с чл. 118, ал.4 от ЗДДС.
Въз основа на така установената фактическа обстановка, ответникът по делото е издал обжалваната заповед за прилагане на ПАМ на 23.07.2013 г., като е приел, че са налице материалнопровните предпоставки на чл. 186, ал.1, т.1, б. „а" от ЗДДС и чл. 187, ал.1 от ЗДДС от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно запечатване на търговски обект – „Най – клуб", стопанисван от жалбоподателя и забрана за достъп до него за срок от един месец. Разпоредено е предварително изпълнение на наложената ПАМ на основание чл. 188 от ЗДДС вр. Чл. 60 от АПК. В обжалваната заповед е посочено, че запечатването следва да се извърши на седмия ден, считано от деня, следващ деня на връчването на НП № 0212673 от 23.07.2013 г.
В хода на съдебното производство са приети като доказателства представените с административната преписка писмени документи.
При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14 - дневен преклузивен срок, изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.
При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед

(чл. 168, ал. 1 от АПК) на основанията посочени в чл. 146 от АПК съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган, съгласно заповед № ЗЦУ – 28 от 06.01.2010 г. на изпълнителния директор на НАП във връзка с чл. 48, ал. 1 от ЗАНН вр. Чл. 186 от ЗДДС

Съгласно разпоредбата на чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "а" ЗДДС принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до един месец, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не издаде съответен документ за продажба /като между изчерпателно изброените документи е и фискален бон/. Съдът намира че нарушението е извършено, доколкото разпоредбата изисква не отразяването на покупката в касовия апарат, а издаването на фискален бон, т. е. отпечатването му, откъсването му от лентата и предаването му на купувача.

Съгласно чл. 186, ал. 3 от ЗДДС принудителната административна мярка се налага с мотивирана заповед от органа по приходите или оправомощено от него лице, което означава, че заповедта, в качеството й на индивидуалния административен акт, следва да отговаря на всички законови изисквания за издаване на индивидуални административни актове. В заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаването й и формални мотиви относно срока на наложената принудителна административна мярка. Това формално удовлетворява изискването на чл. 146, ал. 2 АПК, за излагане на мотиви и основания за издаване на административния акт, но в изложените мотиви не се съдържат съображенията на административния орган за прилагането на максималния по закон срок, за първо нарушение неиздаване на фискален бон/билет за вход на стойност 5.00 лв. От доказателствата по делото и от данните по административната преписка не се установява търговецът да е извършвал други нарушения на ЗДДС или нарушения на други данъчни закони, поради което не може да се направи извод, че органът не е посочил мотиви в заповедта относно определение по закон максимален срок.

Административно наказващият орган е наложил двете санкции - имуществена санкция в размер на 500лв. и принудителна административна мярка - запечатване на магазин за срок от един месец. Наложената принудителна административна мярка е в максималния определен от закона срок. В заповедта, въпреки направената констатация, че нарушението е извършено за първи път са изложени бланкетни мотиви относно размера на определения срок за налагане на мярката. Посочено е общо, че за да определи размера на принудителната административна мярка, административния орган е взел под внимание защитата на обществените интереси, превъзпитанието на нарушителя и изпълнението на целите на закона, но не са изложени конкретни мотиви свързани с личността на нарушителя /че същият е извършвал други нарушения на данъчното законодателство/, с причините довели до извършеното нарушение и за продължителността на срока определен в ПАМ и съразмерността му с извършеното нарушението или от мотивите, изложени в заповедта не става ясно защо на лице извършило нарушение за първи път /видно от обстоятелствената част на заповедта/, се налага максимален срок на принудителната административна мярка и дори не е обсъдена възможност за налагане на друг по-малък срок. Не е посочено как с какви действия търговецът ще осуети заплащането на глобата по наказателното постановление и в какво се изразява накърнението на обществените интереси, за чиято защита се издава Заповедта за налагане на ПАМ.

В редица свои съдебни решения ВАС е приел, че излагането на мотиви в заповедта по чл. 186, ал. 1 от ЗДДС във връзка с определяне продължителността на срока на

наложената ПАМ е задължително, като мотивите не следва да са бланкетни, а да са съобразени с фактите, приети от органа при издаване на заповедта и другите обстоятелства, включително предходни нарушения и личност на извършителя, за да може да се извърши преценка за съответствието на акта с целта на закона в изпълнение на изискването на чл. 146, т. 5 от АПК и, че не посочването на мотиви относно определения срок, за който се прилага принудителната административна мярка, съставлява нарушение на изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и лишава съда от възможност да установи, дали актът е в съответствие с целта на закона - чл. 146, т. 5 от АПК. Нарушаването на принципа на съразмерност на наложената мярка с извършеното нарушение представлява именно такова несъответствие с целта на закона - по арг. от чл. 6 от АПК.

Действително в оспорената заповед е посочен друг номер на НП, различен от приложеното постановление към делото, но описаната в фактическа обстановка в два акта е идентична, поради което съдът приема, че са касае за техническа грешка.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав намира, че следва да се отмени заповедта като незаконосъобразна поради липсата на мотиви, което е съществено процесуално нарушение.

Въз основа от изхода на спора и направеното в жалбата искане за присъждане на сторените по делото разноски, същото следва да бъде удовлетворено до размера на внесената държавна такса по делото в размер на 50 лева, тъй като не са представени доказателства за изплатено възнаграждение на един адвокат.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл.2 от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 8-ми състав, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя А. Н. А., Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 0212725 от 23.07.2013 г., издадена от заместник директора на ТД на НАП С..

ОСЪЖДА ответника да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], от бюджета на ТД на НАП – С., сторените съдебни разноски в размер на 50,00 (петдесет) лева, представляващи внесена държавна такса по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: